

Балада Редінгської в'язниці (Глава 4)

Оскар Уайльд

Немає служби у той день
Як вішають вони,
У Капелана в серці біль
Й блідіше він стіни,
Написано в його очах –
Надію прожени.

До полудня тримали нас,
А потім в дзвоник дзвін
І брязкіт Вартових ключів –
Відчинять нам загін,
І з пекла власного йдемо –
Лиш тупіт поміж стін.

Повітря Божого ковток.
Та щось не так між нас,
Від страху кожен весь блідий
І кожен наче згас,
І я не знав когось, щоб був
Таким сумним в той час.

Не знав когось я, щоби він,
З тим сумом гледів би,
На синій клаптик угорі,
Що "небом" звали ми
І безтурботні хмарки де
Щасливі, без тюрми.

Але були й ті серед нас,
Хто очі опускав,
І вмерти хто, замість його
Не менше мав підстав,
Убив він річ живу, поки
Хтось мертве убивав.

Тому б, хто вдруge нагрішив
Біль душу б розпоров,

І мертву, з савана б узяв,
І знов пустив би кров,
І кров пускав сильніше все,
Даремно, знов і знов!

Як мавпи ми в лахмітті тім,
Висіло що на нас,
Асфальтом двору мовчки йшли
По колу в котрий раз,
Ми мовчки йшли по колу всі,
Слів не було в той час.

По колу, в тиші, ми все йшли
І в головах пустих,
Кружляв мов вихор згадок в нас
Про сто речей страшних,
І Жах за кожним тихо йшов,
Й терор терзав усіх.

Наглядачі немов пасли
Тюрми живе майно,
Костюм недільний кожен вдяг –
Шик, дороге сукно,
Та видавало справи їх
На чоботях вапно.

Бо там, могили паща де –
Могили й не було,
Лиш стрічка бруду і піску,
Що звідкись намело,
І ще вапно, прикрити щоб
Міазмів джерело.

Бо є в невдахи того те,
Чим вкриється не всяк,
На глибині і голий хоч,
Що сорому є знак,
В кайданах на ногах лежить
Він у вогні відтак!

І поки все горить вапно,

Їсть м'ясо та кістки,
Вночі крихких кісток поїсть,
Вдень плоті з'їсть шматки,
По-черзі все, та серце лиш
Їсть завжди залюбки.

Ні саджанця, ні корінця.
Три роки там нема,
Три роки наче порча там,
Лише земля сама,
У дивовижні небеса
Вдивляється пільма.

Здається їм – занепастить,
Убивці прах росток,
Брехня! Бо Божа благодать
Для всяких діточок,
І яскравішими були б
Там барви у квіток.

Червона ружа з губ росла б
А з серця біла там,
Бо хто з нас знає шлях, котрим
Христос щось каже нам,
Немов той посох, що розквіт
На диво глядачам?

Та руж яскравих кольорів
За муром не знайти,
Осколок, креміль, камінець –
Знайдеш для себе ти,
Щоб душу квітам не вдалось
Від розпачу спасти.

Тому не буде пелюсток
Яскріти чарівних
На стрічці бруду і піску,
У стін жахливих цих –
Про Сина Бога дати знак,
Що вмер за нас усіх.

Хоча в'язниці мур його
Не випустить мерщій -
Не бродить чоловіка дух
В кайданах уночі,
Й не плаче чоловіка дух
У спеку чи в дощі.

Він в мирі, бідолаха цей,
Чи в мирі буде ось,
Терор не ходить там за ним
І зла нема на щось,
Ні Місяцю, ні Сонцю там
Світить не довелось.

Як звіра вішали його -
Без реквієму й слів,
Щоб спокій переляк з душі
Прогнати не посмів,
В могилу швидко ж потягли
Й сховали у той рів.

Розділи геть вони його
І мухам віддали,
Їх вид очей все забавляв
І горла кольори,
І в'язня з реготом вони
Присипали згори.

Навколішки не став над ним
Молитись Капелан,
Не освятив Хрестом його,
Хоч право мав і сан,
Бо за таких як грішник той,
Помер Христос від ран.

Та все гаразд, бо він пройшов,
Що у Житті дано,
І сліз потік - в сосуд Жалю,
Розбитий вже давно,
Бо плач - ізгоїв заняття,
У них завжди воно.

Переклад Віталія Гречки